

הלגה המכשפה

סיפר ג'ון סוביטי

ציירו עופר ולדמן, גיל שאול

השערות הארוכות וסבוכות של הלגה נפלו על עיניה. היא גחנה על כדור הבדולח שלה וזעקה "הילדים האלה צריכים להפסיק!" בכל מקום בו הסתכלה היו ילדים שצחקו ושיחקו. זה יכול היה להרגיז כל מכשפה. והלגה לא הייתה מכשפה סתם. היא הייתה אחת המכשפות בעלות עוצמה הגדולה ביותר שהתהלכו על הארץ או התעופפו מעליה.

הלגה הרימה את שרביט כשפים שלה ואמרה את הלחש:

"מים משחקים, מים שמחים

מרגיזים אותי מאוד.

טיפת מים שנותרה למשחק

הכישוף הזה ייבש מיד."

באותו הרגע השמיים נעשו שחורים, רוח שרקה בין העצים והכישוף אחז את הארץ כולה. כל טיפת מים, כן, כל טיפה נעלמה כאילו לא הייתה כלל. אמבטיות התייבשו עם ילדים קטנים

בדלת הטירה. הדלת נפתחה והופיעה היד הגרומה של הלגה. קלרה יכלה לראות רק את צילה הרועד באור הנרות. "מה רצונך? אמרי מהר כי אין לי זמן לשוחח

עם ילדים" נבחה המכשפה. אבל קלרה עמדה זקופה ואמרה באומץ "את חייבת להחזיר את המים!"
הלגה צחקה "איזה אומץ של ילדה כל כך קטנה. כמה משעשע. מדוע עלי לציית לעכברונת כזו?"

מלאי סבון על פניהם שקראו לאמהות. ילדים על מדרונות שהיו מושלגים קודם נעצרו על המזחלות. מהחופים נשאר רק חול ודגים

מפרפרים. כולם התפלאו מה קרה. ילדה קטנה, בשם קלרה, ראתה את ההבזק הפורץ מהטירה מיד לפני שהחשיך. היא שמעה סיפורים על המכשפה הזקנה הזדונית שגרה שם. היא פחדה אמנם, אבל החליטה לבדוק האם העלמות המים הוא מעשה של המכשפה הזו. היא עלתה במדרגות ודפקה

קלרה נרתעה לרגע כשהמכשפה גחנה מעליה. היא נראתה בדיוק כמו המכשפות עליהן היא קראה בסיפורי פיות, אבל הייתה גדולה יותר, מפחידה יותר ומסריחה יותר. קלרה נשמה עמוקות ועברה לידה אל הטירה. הלגה השתוממה כאשר ראתה שקלרה חולצת את נעליה. וקלרה אמרה בעוז "למה את מחכה? את חייבת לעשות כמוני עד שקיעת השמש!"

כשהמכשפה הורידה את נעליה האפורות שלה נראו רגליה בגווני ירוק שונים עם יבלות בולטות בכל הכוונים.

"ומה עכשיו, ילדה טיפשה?" אמרה הלגה. קלרה חפרה גומה באדמה ואמרה להלגה למלא אותה במים. ואז הכניסה את רגליה לגומה. "הרי אינך צופה שאכניס את רגלי לבוץ כזה" אמרה הלגה. "קלרה נע בראשה ואמרה "אלא אם את רוצה להיכנע כבר?" המכשפה קמטה את מצחה, אך כשהרגישה את הבוץ הקריר והנעים בין בהונות רגליה צחקה "ילדה, המבחנים שלך קלים מדי."

קלרה כחכחה בגרונה ואז אמרה "אני חושבת שמכשפה בעלת עוצמה כמוך לא תפחד להתערב עם עכברונת קטנה."
"להתערב? על מה להתערב? מה את יכולה

להציע לי?" שאלה המכשפה.
"אני מתערבת שאם תעשי כמוני אשכנע אותך עוד לפני שקיעת השמש להחזיר את המים לארץ. ואם לא, אשאר משרתת שלך לכל החיים."
הלגה חייכה. הילדה, העכברונת הזו, היא אמיצה אך כנראה לא חכמה ביותר. "טוב, אני מסכימה" אמרה כשהיא יוצאת מהחושך.

היבש". גם כאן הלגה שמה קצת מים על המגלשה והן גלשו שתיהן. צעקות של הלגה ניתן היה לשמוע למרחקים. היא חייכה קצת אבל פניה החמירו מיד. השמש הייתה כבר נמוך מעל האופק. הלגה התגרתה בקלרה "עוד מעט ותצטרכי להאכיל

את הדרקונים שלי, קטנטונת. מוטב לך להיכנע כבר. קלרה ידעה שיש לה רק סיכוי אחד, אחרון. היא אמרה "הלגה, עשי קצת

"עכשיו אני צריכה טבעת, קצת מים וסבון." הלגה הביאה את הדברים וקלרה עשתה בועת סבון גדולה שנוצצה בכל צבעי קשת. "הה" אמרה הלגה "זה משחק ילדים" והתחילה לנפח בועה שגדלה וגדלה עד שמילאה את החדר כולו. קלרה התרשמה אך לא הראתה זאת. אמרה "חשבתי שלמכשפות יש כוחות קסמים. תביאי אותי לאגם!" הלגה לקחה את המטאטא שלה ושתיהן רכבו עליו אל האגם. קלרה אמרה להלגה למלא מים באגם ובעצמה נכנסה לשחות. הלגה הלכה אחריה, קצת מפרפרת, אך הצליחה לצוף. לקח לה זמן רב לצאת מהמים ובינתיים קלרה בנתה כבר ארמון חול על החוף. הלגה צחקה "לזה את קוראת ארמון?" ועשתה ארמון גדול פי מאה מזה של קלרה. כשדרקונים הופיעו בתעלה העוקפת את הארמון גם כאן קלרה מוכרחה הייתה להודות שהפסידה.

"לאן עכשיו, משרתת קטנה שלי?" קלרה חשבה רגע ואמרה "עכשיו לפרק המים

"מים מתוקים, מים קרירים
רדו על הארץ כמו קודם.
עכשיו המכשפה יודעת כבר
איזה אושר ועושר אתם מביאים."
מאותו היום הלגה וקלרה הן ידידות.
אז כשתראו מלאך גדול עם מלאך קטן בין
פתיתי השלג היורד, הביטו סביב. יתכן והלגה
וקלרה משחקות בחצר שלכם.

גשם". קלרה תפסה טיפת מים על לשונה.
המים שטפו את פניה של הלגה. כשהיא
טעמה את טיפת המים הראשונה על לשונה
המראה החיצוני הקר שלה נמס. לפני קלרה
עמדה עכשיו מכשפה טובה. היא חייכה
ואמרה "קלרה, את אמיצה ונבונה ביותר. את
מנצחת."
אורות צבעוניים הופיעו בשמיים כשהלגה
אמרה את הכישוף